

www.yavulkan.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:**Namina Forna | THE MERCILESS ONES**

Copyright © 2022 by Namina Forna

First published by Delacorte, 2022

Translation rights arranged by Madeleine Milburn Literary, TV & Film Agency

All Rights Reserved

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04578-9

Namina Forna | **NEMILOSRDNE** | 2022.

I izdanje

Za izdavača

Miroslav Josipović

Nenad Atanasković

Saša Petković

Izvršni urednik

Tamara Petković

Urednik

Svetlana Babović

Lektura / Korektura

Maja Banjac Kesić / Srđan Jovanović

Dizajn korica / Prelom

Milica Stanković / Sanja Tasić

Štampa

Vulkan štamparija | Vojvode Stepe 643a, Beograd

Izdavač

Vulkan izdavaštvo d.o.o.

Gospodara Vučića 245, Beograd

office@vulkani.rs | www.yavulkan.rs

Tiraž:

1.000 primeraka

Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje je u skladu sa važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

YA FANTASTIKA

Namiņa Forņa

NEMILOSRDNE

Prevela Jelena Stanković

● ● ● ● Y ●
VULKAN

Beograd, 2022.

Svoj deci koja osećaju da nisu željena ili prihvaćena.
Ova knjiga je za vas.

1

Ima ih četiri.

Leševi. Svaki pripada mladoj ženskoj osobi – mojih godina, ako i toliko. Nataknute su na kočeve u samom srcu džungle, dok večernje sene svojim pipcima obavijaju njihovu pepeljastu kožu i nadute stomake. Gotovo da liče na lutke... samo što lutke nemaju maske koje im skrivaju lica poput odora na sahrani, a svakako ne zaudaraju na trulež poput mrcina koje dugo leže na suncu. Natruli smrad širi se svuda okolo i muka mi je od njega. Miris mesa mi je ionako mučan, ali ovo... vonj ovih trupla izloženih među korenjem i paprati... Dlanovi mi se znoje, a mišići počinju blago da mi podrhtavaju. Pokušavam da mislim na ogrlicu skrivenu pod oklopom, koja mi u ovakvim trenucima predstavlja utehu. Majke su mi je poklonile pre nekoliko meseci kako bih njome zamenila onu koju sam nasledila od rođene majke, Umu.

Kada zamislim kako je hvatam, oblije me drhtavi osećaj – prisustvo majki; sa mnom su. Ma koliko teško bilo, boginje su uvek tu i podržavaju me.

„Da li da rizikujemo i pokušamo da ih skinemo, Deka?“ Britin glas je začuđujuće staložen dok putuje kroz moje uzburkane misli.

Prethodne godine bi zbog ovoga bila u suzama. Tada je još bila ona prava devojka sa severa – plava, rumena i punačka. Sada su joj mišići izraženi koliko i obline, koža zlatna od pustinjskog sunca, a srce mnogo čvršće kada ugleda ovakav prizor. Čitavo držanje pršti joj od besa, ali ne govori ništa dok zuri u tela.

I ja činim isto dok uporno pokušavam da ignorišem neobične otkucaje srca koji dopiru iz žbunja nedaleko od mene. Ko god da je u pitanju, već se neko vreme skriva tamo, a po brzini otkucaja je jasno da se ne radi o pripadniku džatua – vojske bivšeg cara i naših zakletih neprijatelja – niti o ikakvoj pretnji.

Možda je u pitanju neko ko je poznao preminule. Ne bi to bio prvi put da sam se na mestu zločina susrela sa nečijom ožalošćenom porodicom. Mnogo je takvih slučajeva u Oteri, a služe kao upozorenje ženama: probajte da prekoračite dozvoljenu liniju i čeka vas ovo. Svaki od ovih prizora je bolni podsetnik da će, ukoliko se brzo ne otarasimo svih sveštenika i džatua, sve više žena u Oteri patiti, a naše prijateljice u Hemairi...

Skrećem sebi pažnju gledajući u rasporene stomake žrtava. „Ne“, odgovaram naposljetku. „Prošlo je previše vremena.“ Obično skinemo sa kočeva svaki leš na koji naiđemo, ali su se tela ovih devojaka već toliko nadula od vrućine da bi pukla ako ih dotaknemo.

Okrećem se prema saputnicama – Belkalis, Aši, Advapi i Katji. Gotovo da se ne raspoznaju među visokim drvećem, stopljene sa okolinom u svojim crnim oklopima koje nosimo na pohodima, zajedno sa grifovima – krilatim tigrastim pustinjским mačkama koje jašemo. Prizor mi je toliko poznat da gotovo očekujem da će Keita i ostali uruniji, naši saveznici i braća po oružju, izaći odnekud iz džungle i pridružiti se grupi. Ali oni su Hemairi, gde pomažu u opsadi gradskih kapija, koje ni posle šest meseci neumoljive borbe nisu pale.

„Nastavljamo pešice“, kažem. „Sigurno su postavili zamke.“

Preobličići se, Iksa, obraćam se mislima svom preoblikovaocu.

Deka, povinuje se Iksa poda mnom i već se smanjuje. Iksa inače izgleda poput ogromne mačke s plavim krljuštima i rogovima u obliku krune, ali u ovakvim misijama voli da pređe u oblik plave ptice – noćne grabljivice.

Već mu izbijaju krila dok silazim sa njega.

Dok Iksa leprša ka širokim srebrnastim krošnjama marula drveta, čistinom odjekuje povik: „Ubice!“

Naš tajnoviti posmatrač izbija iz senki, noseći na licu jednostavnu belu masku: boja ožalošćenosti. Na svoje iznenađenje, vidim severnjakinju – koža joj je bledoružičasta, a kosa tako bela da gotovo sija u

sumraku. Korača bolno i teško pomoću drvenog štapa – očito je u pitanju starija žena, od šezdesetak godina. Kada se na to doda njena puna građa, mogla bi biti bilo koja žena iz Irfuta, sela u kome sam se rodila.

„Ti si ovo uradila“, govori i srdito upire štاپ prema meni. „Za sve si ti kriva, Nuru!“

„Znate ko sam?“ Toliko me zapanjuje činjenica da me prepoznaje kao Nuru – punokrvnu kćer koju su stvorile majke kako bi oslobodile smrtokrike i alaki iz tiranskih ruku džatua – da zaboravljam na sve ostale brige.

Niko me nikada ne prepoznaje dok sam u borbenom obličju, kako nazivam transformaciju svog tela kad god se pripremam za bitku. Ranije mi se samo lice menjalo: koža mi je menjala boju, obrazi su mi postajali oštrij, a oči potpuno crne. Sada mi čitavo telo poprima oštar i koščat oblik, a nokti mi se pretvaraju u kandže. Gotovo da poprimam oblik smrtokrika, ali one su divovi čija su suvonjava tela tripud veća od tela bilo kojeg muškarca, i to ako ne računamo nokte poput mesarskih noževa.

„Svi znaju!“, sikće žena. „Deka iz Irfuta. Ona koja u svakoj borbi poprima obličje smrtokrika, ali ne menja ljudsku veličinu. Prokleta kćer prokletih boginja.“

Škrgućem zubima. „Ne pominji moje majke.“ O meni može da govori šta god poželi, ali Pozlaćene su već podnele klevete za stotinu života.

U Irfutu su nam sveštenici govorili da su boginje drevni demoni koji su razorili Oteru, pobili čitave gradove i jeli decu. Da smo mi alaki nečiste zato što smo njihove kćeri: nosimo njihovu zlatnu krv, snagu, brzinu i deo njihove dugovečnosti. Govorili su da je jedini način da zaradimo čistotu – ljudskost – taj da carstvu pomognemo u borbi protiv smrtokrika, čudovišnih stvorenja koje privlači naša krv.

Naravno, nikada nisu pomenuli da su smrtokrici zapravo alaki, koje su Pozlaćene nakon smrti uskrsele i dale im zastrašujući oblik kako bi se borile protiv džatuima predvođenih ljudi, čiji je jedini cilj da istrebe porod boginja.

„Ko je onda kriv za ovo, za moju kćer...“ Žena upire prstom ka lešu skroz levo i osećam kako mi se prevrće želudac.

Leš ima vidljivije obline od ostalih, kao i nešto lepršaviju kosu. Na bradi ima jamicu. U nekom drugačijem životu, ovo sam mogla biti ja. Ne tako davno su i moje lokne bile lepršavije, oči svetlije, a i sama sam

imala jamicu na bradi. Zatim sam otišla u južne provincije i odbacila sve ono što sam nasledila od čoveka kojeg sam nekada nazivala ocem – sive oči, lepršavu talasastu kosu, bradu. Sada su mi oči tamne, kosa potpuno kovrdžava, a brada bez jamice. Od Deke iz Irfuta ostali su samo niska građa i severnjački akcenat, koji se sada pomešao sa prepoznatljivim južnjačkim govorom.

Eto šta znači biti Nuru, jedina punokrvna kći boginja: mogu biti ko god poželim.

Žena se tresse od bola i tuge, a suze joj se slivaju niz obraze. „Siroto moje dete. Nikada ništa nije učinila, nijednom prekršila pravila Mudrosti. A onda ste došle vi, s lažnim pričama o slobodi i drugačijem životu koji žene mogu imati. Bilo je dovoljno samo da ti pomene ime, da progovori o Pozlaćenima, i sveštenici su odmah došli po nju. Odveli su je. Nije čak ni bila alaki; već je pokazala svoju čistotu na Obredu. Ali rekli su da je skrenula s puta. Da će povesti i ostale u pobunu. Odveli su je, pokušali su i mene...“

Ponovo upire prstom u naduti leš koji leluja na povetarcu. „Je li ova ta sloboda koju ste nam obećale? Gde su te boginje za koje ste rekle da će zaštititi žene Otere? Gde su?“

Žena toliko pati i tuguje da osećam kako mi reči opravdanja klize s usana. „Spavaju, okrepljuju se, ali čim sakupe snagu...“

„Zar je bitno šta rade?“ Žena mi prilazi sve bliže, tuga je oterala sve strahove. „Pre smo imali pravila. Znali smo kako treba da živimo. Kako da preživimo. Sada nemamo ništa. Nije mi ostalo ništa zbog tebe. *Nisam* ništa zbog tebe.“

Pada na kolena kraj kćerinih stopala i neutešno jeca. „Devojčica moja, moje drago dete.“

Nimita, ogroman smrtokrik koji se pridružio našoj grupi, uzdiše iznervirano. Danas je sa nama pošlo pet smrtokrika – među njima naravno i Katja, moja nekadašnja sestra po krvi, čije obličje sa crvenim bodljama odskače od ostalih, koje ne poznajem najbolje, a nije baš ni da se trudim. U poslednjih nekoliko meseci je umrlo toliko ljudi da se sklapanje nekih većih prijateljstava činilo pomalo besmislenim.

„Poštovana Nuru, nemamo vremena za ovo“, govori Nimita dubokim roptanjem.

I ona se poput ostalih smrtokrika izražava urlanjem i siktanjem, ali je razumem kao što bih razumela bilo koga ko govori oteranski. To je još jedna prednost činjenice da sam Nuru: mogu da razumem sve potomke Pozlaćenih, pa čak i da ih prisilim da poslušaju moje zapovesti.

Posmatram je naherene glave. „A šta predlažeš da učinimo, da je osakatimo i ostavimo ovde među zverima?“

„I to je jedna od mogućnosti.“ Nimita je praktično stvorenje, poput većine Prvorođenih, onih alaki koje su rođenje u vreme boginja. Tu njenu osobinu nisu promenili ni umiranje i uskršavanje u smrtokrika.

„Neću je ostaviti.“ Kada sam oslobodila Pozlaćene iz okova planine, dala sam obećanje da ću se boriti za žene Otere – sve žene, ne samo alaki. Ponovo se okrećem prema starijoj ženi. „Ne možeš kući, a ovde je opasno. Ukoliko želiš, mogu te odvesti u Abeju, grad boginja. Tamo ćeš biti bezbedna.“

„Bezbedna.“ Žena siktavo izgovara ovu reč kroza zube. „Nigde nije bezbedno – više ne. Od vas i starešine Kadirija“ – pljuje dok govori ime južnjačkog sveštenika, koji sada okuplja džatue iz čitave Otere – „nema mesta na kojem se žena može sakriti.“

„Šta onda kažeš na slobodu?“ Žena kao da nespremno dočekuje ove reči, te brzo pojašnjavam koristeći se rečima koje mi je još pre godinu i po uputila nekadašnja mentorka Beloruka. „U Abeji možeš raditi i biti štagod poželiš. Samo treba da se zaputiš tamo.“

Dajem joj trenutak da donese odluku. „Dakle, hoćeš li poći? Ili ćeš ostati ovde gde će te proždrti zveri?“

Žena stiska vilicu. Ali uočavam gotovo nevidljivo klimanje glavom. Poći će.

„U redu.“ Okrećem se ka Čej Jang; ona je vitak i sitan crni smrtokrik sa patrljkom umesto desne šake. Povredila se pre nego što joj se krv pozlatila i ta ju je povreda pratila u smrt i uskršnuće u ovom obličju. „Vrati se s njom u Abeju. Mi ćemo nastaviti dalje.“

„Ali, poštovana Nuru...“, otpočinja, bacajući pogled prema Nimiti kao da traži savet. Dajem sve od sebe da ne stisnem pesnice kada stariji smrtokrik počinje da odmahuje glavom. Možda jesam Nuru, možda sam ta koja je oslobodila majke i uvela Jedno carstvo u novu eru, ali ću u očima Prvorođenih uvek imati sedamnaest godina – tren oka za njihovu vrstu, koja je proživela bezbrojne milenijume. Kada na to dodam

silne smrtokrike koje sam ubila pre nego što sam saznala ko sam, jasno je da mi veliki broj njihovih pripadnica nikada neće oprostiti. I nikada mi istinski neće verovati.

Zato uvek moram da se dokazujem. I sebe i svoju vladavinu.

Istupam napred. „Odmah“, izgovaram oštro, ne gledajući u Nimitu.

„Da, Nuru.“ Čej Jang hitro se spušta na koleno, poklon na koji sam već navikla, a zatim prilazi ženi. „Polazi, ljudski stvore“, reži iako zna da je žena ne može razumeti. Smrtokrici nemaju strpljenja za ljude, ali ih ne krivim: teško je imati strpljenja prema nekome ko neprestano priželjkuje tvoju smrt.

„Kreni sa njom“, govorim ženi. „Niko ti neće nauditi. Imaš moju reč.“

„Ne.“ Žena brzo uzmiče. Primećuje da razdraženo uzdišem, pa dodaje gotovo stidljivo: „Neću dok ih ne sahrane. Ja... nisam dovoljno snažna da ih spustim.“

Zastajem i osećam kako me ispunjava osećaj srama. Kako sam mogla da zaboravim tako jednostavnu ljudsku potrebu? Mora da sam mnogo ogrubela ovih poslednjih nekoliko meseci kada ne mogu da uočim čak ni potrebu jedne majke da sahrani svoje dete.

Ponovo se okrećem ka Čej Jang. „Prvo ih sahrani“, izgovaram tiho. „Zatim je odvedi u Abeju.“

„Da, Nuru.“ Čej Jang se ponovo poklanja.

Žena klima glavom u znak zahvalnosti, ali već odmičem i preusmeravam pažnju na put ispred i ostale ispred sebe. Vremena je malo, a već sam ga dovoljno izgubila zadržavanjem ovde. „Napred“, zapovedam i upirem prstom u tornjeve krvavocrvenog hrama koji se uzdiže iz maglovite džungle. „Idemo u Ojomosin.“

2

Potrebno nam je tri sata da se popnemo uz liticu koja vodi prema Ojomosinu, hramu izgrađenom u čast Ojomu, lažnom bogu kojem sam se nekada klanjala. Putovanje je veoma neprijatno zato što strmina leži na trenutno neaktivnom vulkanu iz kojeg izbija vrućina koja lepi kosu i oklop za kožu. Ignorišem nelagodu tako što razmišljam o svemu što mi je starica ispričala o trenutnom životu koji vode žene u Oteri. Svaka njena reč je bolan podsetnik na sve u čemu sam podbacila otkako sam probudila majke: možda jesam porazila prvi bataljon džatua kada smo napali njihovu planinu, ali se pojavljuje na desetine novih bataljona. Tokom ovih šest meseci, koliko je prošlo otkako sam probudila majke, džatui su pronašli gotovo svakog vojno sposobnog muškarca u Oteri i primorali ga na službu. Nisu bezbedni čak ni mladići kojima ni malje pošteno nisu iznikle.

Situacija ne bi bila zabrinjavajuća da smo osvojile i zauzele Hema-iru, koja je uporište džatua, ali je prestonica i dalje u njihovim rukama, a njene kapije zaključane.

A sada svake nedelje sa zidina grada u smrt guraju po jednu od naših sestara po krvi. Džatui ih nasumično odabiraju sa borilišta po čitavoj Hemairi. Svakog dana sam ubeđena da će narednog puta u pitanju biti neko koga poznajem, a ne mogu ništa da učinim kako bih to zaustavila – barem ne zasad. Zidine Hemaire su uistinu neprobojne, ali ne iz razloga koje su nam uvek navodili. Nešto u njima obitava, sila koja odbija svakog uljeza snagom i vrelinom neugasivog plamena. Zove se n'goma

i u pitanju je mračni i tajnoviti predmet, relikv iz vremena vladavine majki, koji u sebi drži tragove njihove nekada neverovatne moći. Nekoliko takvih predmeta nalazi se širom Otere, ali n'goma sadrži najveću silu. Oslobađa strahovite toplotne talase koji tope meso sa kostiju svakom ko se usudi i da pride zidinama. Neposredno nakon oslobođanja boginja pokušala sam nekoliko puta, ali je n'goma bila isuviše snažna.

Stajala sam bespomoćno i iznova gledala kako se svim tim devojkama koža ljušti s mesa, dok su džatui stajali gore i posmatrali čitav prizor, slušajući vapaje bez trunke sažaljenja.

Najgore od svega jeste što ni Pozlaćene, koje su lično izgradile Hemairu, ne mogu da učine ništa: milenijumi provedeni u zatočeništvu uskratili su boginjama obožavanje i klanjanje koje je pothranjivalo njihovu moć. Ne mogu srušiti zidine, niti zasuti džatue plamenom, kao što su mogle kada su bile na vrhuncu svoje moći. Sada sve vreme provode spavajući i upijajući molitve.

Jedini način jeste da se pregovara sa džatuima ili pronađe način da se boginjama pomogne da brže povrate snagu i moći, kako bismo izbavile naše sestre. Upravo se zbog toga ovde sada penjem ovom nepristupačnom liticom.

Nada mnom se uzdiže Ojomosin, ogoljeni hram uklesan u stenu, kom mesečina ocrtava oštre i zastrašujuće ivice.

Taman kada se Belkalis i ja dokopamo travnatog ruba hrama, Britin uznemireni glas dolazi do nas nošen vetrom: „Znate šta“, govori zadihano dok se uspinje iza nas, „nepristojno je ostavljati saborkinje tokom pohoda.“

„Ili bi“, odgovara joj Belkalis, čije vitko obličje bakarne boje već prolazi pokraj gotovo sasušenog drvoreda koje okružuje hram, „ta saborkinja mogla malo da požuri, kao što čine ostale.“

Maše glavom prema Aši i Advapi, koje poput nečujnih senki u tami hitro uleću na posed zajedno sa smrtokricima.

Aša i Advapa su bliznakinje, obe tamne poput noći i tako veličanstveno izvajane da gotovo poprimaju srebrnastu boju na mesečini. Razlikuju se jedino po frizuri – Advapa je nema, potpuno je ćelava, dok crna kosa njene sestre ima gotovo mistični zelenkasti odsjaj. Izvidnici koji su isplanirali putanju do hrama su u Advapinu kosu upleli mapu Ojomosina od mesečeve paprati, kako bismo je lakše videli u tami. Upleli

bi je u moju kosu, ali sam je ponovo skratila, uživajući u slobodi koju kratka kosa pruža.

Brita se okreće prema Belkalis i frkće. „Znate da imam ciklus.“

„Imaju i bliznakinje, pa ne vidim da se žale“, odgovara joj Belkalis.

I zaista, Aša i Advapa se već nalaze pokraj prozora kroz koji treba da uđemo u hram.

Ubrzajte se, signalizira nam Advapa borilačkim znakovnim jezikom, što nam služi kao podsetnik. Od sad pa nadalje krećemo se u tišini.

Klimam glavom i hitro prilazim prozoru. Unutra je sablasno mračno, bez i jedne jedine sveće da svojim plamenom donekle osvetli prostoriću, a ista tama dopire i sa ostalih prozora, iako znam da u Ojomosinu i te kako ima ljudi. Prigušeni tonovi molitve se sve vreme probijaju kroz tišinu, a sada im se pridružuju drugi, zabrinjavajući zvuci: vrisci. Odjekuju negde iz utrobe hrama, nošeni talasom dima i prepoznatljivog vonja izgorelog mesa.

Mišići počinju da mi podrhtavaju. *Podrum... Zlato koje poput reke teče po podu. Sveštenici koji me odvlače na udaljeno polje. Lomača, oko koje je već postavljeno drvo za potpalu. Meso koje se rasplinjava i gori. Bol... neizreciv bol!*

Neko spušta toplu ruku na moje rame. „Da odem prvo ja, Dekka? Da izvidim teren?“

Podižem pogled i kraj sebe vidim Britu, čije me plave oči zabrinuto posmatraju. „Da“, šapućem dok mi se u stomaku veže čvor stida.

Prošlo je više od godinu i po dana od boravka u podrumu. Godinu i po dana, za vreme kojih sam otkrila svoje Nuru poreklo, postala ratnica, porazila bezbroj džatua... za razliku od svojih alaki sestara, ja sam istinski besmrtna. Ne čeka me konačna smrt i mogu se oporaviti od svake povrede.

Zašto me onda i dalje muči ta ljudska slabost?

Gotovo sve je u mojim rukama i zavisi od mene. Sestre koje su ostale u Hemairi, sestre sa kojima me je spojila krv i borba, a koje čekaju na spas. Sve žene širom Otere koje bivaju kažnjavane zbog svojih dela... Ne smem se daviti u osećanjima, moram ostati jaka. Moram dokazati da sam dostojna zadatka koji je preda mnom, da sam dostojna pozicije jedine kćeri koju su majke odabrale da nosi njihovo božansko nasleđe.

Uspravljam se u pokušaju da stavom pokažem tu dostojnost, ali odmah po ulasku u Ojomosin obuzima me iznenadni i uznemirujući osećaj:

peckanje krvi koja mi kulja pod kožom, reakcija na prisustvo božanske krvi. Neko me posmatra.

Hitro se okrećem u pokušaju da otkrijem posmatrača, ali u hodniku nema nikoga osim mojih saputnica. Nikoga na vidiku. No uprkos tome peckanju se pridružio još gori osećaj: slamajuća težina, kao da se teret posmatračevog pogleda u potpunosti spustio na moja ramena. Ramena počinju da mi se trzaju. Ko god da me posmatra, nema prijateljske namere – u to sam sigurna.

Mora biti da je u pitanju neki džatu. Oni su jedni ljudi u Oteri sa božanskom krvlju, ako se izuzmu alaki i smrtokrici. Da je u pitanju nova alaki ili smrtokrik, već bi se pojavile, prizvane neodoljivom silom koja izbija iz mene.

Ponovo krajičkom oka posmatram prozor, ne bih li ugledala izrazito crvenu boju koja odaje uniformu džatua. *Vidite li ikoga?* Pitam ostale alaki borilačkim jezikom.

Moje prijateljice istog časa oštrim pogledom prelaze po čitavom hodniku. Ali ni traga od ičijeg prisustva.

Ne, pokazuje Advapa. Ovdje nema nikoga.

Mrštim se i ponovo se osvrćem. Možda mi se zaista samo učinilo. Ne bi to bio prvi put da su me čula prevarila. Misli mi uvek beže ka beznačajnim stvarima koje mi skreću pažnju sa bolnih sećanja. No ipak odlučujem da se obazrivo zaputim ka kraju hodnika. Uvek postoji mogućnost da grešim.

Što dublje zalazim u hram, sve je mračniji i zloslutniji. Treperave baklje bacaju sablasne sene na kamen, skriveni prolazi vijugaju u nepoznatom pravcu, a geometrijski izrezbareni oblici na zidu se stapaju jedni sa drugima. Ojomu se u Oteri prvenstveno klanjaju kao bogu sunca, ali je takođe i bog matematike, što znači da su njegovi hramovi sagrađeni pomoću svete geometrije. Tako je sagrađen i Ojomosin. Svaki kamen i stub oko nas predstavlja molitvu, poput one koju sveštenici upravo izgovaraju.

Dolaze, pokazuje Katja znakovnim borilačkim jezikom dok se zvuk koraka približava.

Hitro se pribijam uza zid i stojim toliko mirno da mi se i otkucaji srca usporavaju. Ništa više od toga nije ni potrebno, s obzirom na činjenicu

da su sveštenici u Ojomosinu slepi. Po stupanju u sveštenstvo, kopaju sebi oči i prinose ih Ojomu u znak odanosti i obožavanja. Upravo zbog toga hram leži u tami, a sveštenici nose maske od grubo istopljenog zlata bez otvora za oči.

Na svu sreću, ne primećuju nas dok hodaju hodnikom i pevuje himnu u slavu Ojoma i svetlosti koju daruje svetu.

Čekam da sveštenici prođu, pa mašem ostalima. *Brzo*, pokazujem rukama.

Sve kreću za mnom u tamne i beskrajne prolaze Ojomosina, predvođene Ašinom mapom. Naposletku zastajemo ispred ogromnih vrata u samom centru hrama. Vrisci koji odjekuju hodnicima dopiru iznutra, simfonija bola i besa. Okrećem se ka ostalima, koje klimaju glavom, bez potrebe da išta izgovorim.

Tamo, upravo iza ovih vrata. Tu je drže zatočenu.

Melanis. Svetlost alaki.

3

Melanis i dalje zrači, iako je živu spaljuju.

Virim kroz ogromna odškrinuta vrata i vidim kako joj bujna crna kosa sija u plamenu, kako joj je telo vitko i graciozno uprkos činjenici da se grči u bolu. Nekada davno Melanis je važila za najlepšu alaki u čitavoj Oteri. Bila je jedna od četiri ratne boginje, prva među Prvorodenim kćerima Pozlaćenih i njihovih najmoćnijih generala. Bela pozlačena krila, poput onih koje poseduje Majka Beda, krasila su Melanisina leđa i vinula je u nebeske visine, dok joj je božanska svetlost isijavala iz kože. Ljudi su je zasipali hvalospevima i bacali joj cveće pred noge. Nazivali su je Svetlost alaki.

Tako je bilo nekada.

Sada su Melanisine oči, nekada opisivane kao dva prozirna jezera, samo dve spaljene jame ispunjene tamom. Usne o čijoj se punoći i rumenjoj svežini nekada pojalo sada su samo dva smežurana parčeta uglja, a tamnoputa koža sljuštena i poguljena. Nije ostalo ni traga od krila i nebeskog sjaja: nestali su u ništavilu, kao i svi ostali božanski darovi kojima su Majke blagosiljale svoju decu. Od alaki koja je nekada bila Svetlosna Melanis ostala je samo nagorela i napaćena vreća mesa, prostrta na izdubljenom kamenom oltaru koji se nalazi iznad kotla ispunjenog magmom, gde je prethodnih hiljadu godina zatočenu drže lanci od nebeskog zlata, dok je obasjava jedino mesečina koja prodire kroz staklenu kupolu na plafonu.

Sveštenici sa zlatnim maskama pevuše molitvu dok sporim i nemoljivim koracima kruže oko nje. Kao da ne primećuju nepodnošljivu vrelinu u prostoriji dok dolivaju sveto ulje u vatru i tako podižu plamen. Mišići mi se ponovo stežu od sve jačeg smrada nagorelog mesa. Opet zatvaram oči i usredsređujem se na ogrlicu koju su mi Majke darovale. Ogrlica se poput zaštite pruža od vrata do grudi, napravljena od niza tananih niti nebeskog zlata, oblikovanih u stotine petokrakih cvetova, koji zajedno sačinjavaju laganu verižnjaču pod oklopom.

Pozlaćene su ovu ogrlicu napravile od sopstvene krvi, kako bi predstavljala večni simbol njihove ljubavi. Poput boginja, njenu lepotu ne može uništiti nijedno ljudsko oružje. A ogrlica poput boginja takođe odiše božanskom silom i umirujućim spokojem. Mada mi je trenutno teško da osetim taj spokoj. Smrad nagorelog mesa je pretežak i neumoljiv. Uvija se u zloslutne talase koji se provlače kroz odškrinuta vrata. Grudi mi se stežu, a disanje postaje sve teže. Ponovo pokušavam da mišlim na ogrlicu, da se izborim sa naletom tame, sve dok...

Nećije umilne reči slivaju mi se niz uvo. „Stigle smo, Deka.“
Belkalis.

Iako ne voli dodir, sada je obavila ruke oko mojih ramena i grli me. Pozajmljuje mi svoju snagu. Jedina je u našoj grupi koja je proživela iste strahote sa kojima sam se i ja suočila, te zna kako je kada te skrhaaju sećanja i postaneš zatočenik sopstvenog uma. Zagrljaj je sve snažniji i osećam kako mi se disanje usporava. Bezbedna sam. Uvek sam bezbedna kada su sestre sa mnom.

Odvajam se od nje nakon što mi se disanje u potpunosti smiruje, pa se okrećem prema ostalima. *Jeste li spremne?* Pokazujem borilačkim jezikom.

Sve klimaju glavom. Mogu da im pročitam na licu: *Spremne smo.*
Snažnim šutom otvaram vrata.

Prema nama se hitro okreće starešina, visok tamnopus čovek sa palicom na čijem se vrhu nalazi *kuru*, Ojomov simbol sunca, pa krivi glavu kako bi nam oslušnuo korake. Zatim kroz stisnute zube izgovara samo jednu reč: „Alaki.“

Sveštenici počinju da lupaju palicama o pod. Počinjem da sikćem od naleta vibracije koja najednom struji kroz mene. Znam šta čine. Isti metod primenjuju i majmun-ptice kada u stablima tragaju za insektima. „Tragaju za nama!“, povikujem. „Raziđite se!“

Sve u pravom trenutku slede naređenje. Sveštenici kao jedan kreću u napad opasnim zamasima palica. Svi izgledaju nemilosrdno i snažno – mnogo su viši i krupniji od mene, verovatno s namerom odabrani da čuvaju baš Melanis. Ali me čak ni to ne plaši – barem ne kao nekada.

Pre samo godinu dana ovakvo zamahivanje oružjem bi me prestravilo. Nekada sam podrhtavala i od same pomisli na nasilnog muškarca. Sada jedino što vidim jeste neorganizovanost ovih sveštenika; drže palice nespretno, kao da ih nikada nisu upotrebili u borbi. Ovo nisu očvrsljati ratnici koji iza sebe imaju godine obuke. Ovo su obični ljudi, muškarci koji su se odrekli svojih života kako bi služili Ojumu, kako bi zadržali i nametnuli već utvrđeni poredak.

No nikako ne nameravam da napravim glupavu grešku i potcenim ih. Upravo su me obični ljudi mučili u seoskom podrumu, iznova me ubijajući sve dok me Beloruka nije izvukla iz njihovih kandži. Nema ničeg goreg od običnih muškaraca.

Podižem atike i pripremam se da pojurim pravo na njih. *Probijte put*, pokazujem Briti i ostalima. *Idem po Melanis*.

Važi, tiho mi odgovara Brita dok predvodi ostale u nalet ka prvim redovima.

Pogled mi je sve vreme usmeren na Melanis dok dugim pljosnatim mačem sečem i puštam krv neprijateljima oko sebe. Njeno još goruće telo sada mi je gotovo nadohvat ruke. Bes me iznova saleće sa svakim pokretom kojim pokušava da se izbavi... još se sećam kako je meni bilo na lomači. Sećam se te agonije, tog nesnosnog bola...

Spaljivanje je bilo samo jedna od silnih metoda ubijanja koje su starešina Durkas i ostali seljani isprobali na meni kada su saznali da sam alaki i zaključali me u podrum hrama. Priznali su poraz tek nakon devetog pokušaja – koristili su otrove, nekoliko puta pokušali da me obezglave, udave, raščereče. A otac, čovek za kojeg sam smatrala da mi je najrođeniji, samo je stajao i sve to posmatrao. Naravno, kada me i sam nije obezglavljivao.